

som er en af vore mest udmærkede Embedsmænd, som man i denne Tid har maattet lægge meget Arbejde og mange Hverv paa — ligesom man i det hele har maattet lægge meget Arbejde paa Administrationens Spidser, uden at det kan siges, at deres Lønninger staar i noget som helst Forhold til det Arbejde, de udfører for Samfundet i disse Aar —, ikke udtalt sig paa anden Maade end den, jeg paa ethvert Punkt vil dække med mit Ansvar. Jeg siger det, fordi der har været rettet visse Angreb imod ham. Hvis disse har noget paa sig, maa de rettes mod mig. Jeg er ansvarlig for, hvad der er passeret i den Sag. Men disse Forhandlinger førtes, som sagt, til en vis Grad om Ting, som efter min Mening var ret ubetydelige. Jeg kan saaledes nævne, at der forhandlede om at træffe Foranstaltninger til, at Tjenestemændene — særlig her i København — kunde faa Forskud til at aftage de Hektoliter Koks, som Kommunerne stillede til deres Raadighed. Det blev der gjort et ret stort Nummer af, især i Pressen, ikke mindst i den konservative Presse, som paa den underligste Maade har hidset Tjenestemændene op til saa megen Lidenskab, som det var muligt. Den konservative Presse forekommer mig sandelig ikke her at have løst den Opgave, som konservative Interesser i Almindelighed plejer at stille, navnlig var der eet Organ indenfor det konservative Parti, hvilket for Rsten det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) ganske fralagde sig, som var ivrigt for at hidse Tjenestemændene op i deres Krav, skønt en nogenlunde fornuftig Betragtning havde kunnet sige en, at det var aldeles umuligt for Staten at imødekomme Kravene i den Udstrækning, hvori Tjenestemændene stillede dem. Men hvad angaar denne Forhandling om Brændselsspørgsmaalet, ved hvilket man rettede Krav til Regeringen om at stille Pengemidler til Raadighed som Forskud til Tjenestemændene, maa jeg sige, at det kunde jeg ikke gøre, det krævede Bevilling af Rigsdagen. Denne Forhandling fandt Sted i August Maaned, og jeg henviste Tjenestemændene til en Ordning gennem Københavns Kommune, en Ordning, som imidlertid ikke kom i Stand. Det snurrige ved dette var nu, at efter at vi havde ført en Forhandling og denne var blevet refereret med megen Lidenskab og Agitation af Tjenestemændene som Bevis paa, hvor afvisende baade jeg og Generaldirektør Koefoed stillede os overfor Tjenestemændenes Krav, viste det sig ganske kort efter, at

der slet ikke havde været nogen Grund til at føre en saadan Forhandling, idet Københavns Kommune offentliggjorde, at man behøvede aldeles ikke at betale disse Koksforud, det var tilstrækkeligt at oplyse, at man vilde have dem, saa kunde Regningerne opkræves i enten Oktober eller November Maaned, da man dog ikke kunde uddele alle Koksene paa een Gang. Derfor forekom denne Forhandling mig ikke heldig for Tjenestemændene.

Det ærede Medlem bebrejdede mig saa videre, at jeg havde stillet mig meget overlegent, som det hedder, og afvisende overfor Tjenestemændene, fordi jeg ikke havde givet dem Besked i Forvejen om, hvordan jeg tænkte mig, at Dyrtidstillægene vilde forme sig, hvad Regeringen mente at kunne forelægge for Rigsdagen. Dette var desuden i det ærede Medlems Mund et Argument imod mig, idet han derigenem vilde paastaa, at det var ikke mindst denne Stilling, som havde paavirket Tjenestemændene til deres Masseopsigelser, hvis jeg kan kalde dem saadan. Altsaa, jeg havde ikke villet give Besked i Forvejen. Nej, naturligvis har jeg ikke i August Maaned villet give Besked om, hvordan Regeringen vilde stille sig i Slutningen af September, og jeg gad nok vide, med hvilken Ret jeg skulde gøre det. Men, siger det ærede Medlem, ikke den mindste Antydning vilde jeg give af, hvordan Dyrtidstillæget vilde blive. Der var imidlertid overhovedet ikke noget andet Spørgsmaal end det ganske simple, hvilket Beløb Regeringen vilde foreslaa. I det Øjeblik jeg havde løftet paa Laaget og ladet Pengesedlerne komme frem, ja, saa var i Virkeligheden alt forbi med det samme, saa kunde der overhovedet ikke mere føres nogen Forhandling indenfor Regeringen og knap nok i Rigsdagen, og i samme Øjeblik var der kommet en Agitation i hele Landet, om dette Beløb nu var tilstrækkeligt. Naturligvis kunde jeg ikke give Besked om Beløbet til, jeg tror, det var Jernbaneforbundets Formand, Hr. Charles Petersen, som har ført denne Forhandling — med megen Dygtighed, maa jeg sige, det skal jeg villig anerkende overfor de Repræsentanter, jeg har ført Forhandling med, at de er overmaade dygtige til at føre en saadan —; jeg tror ogsaa, at Formanden for Dansk Jernbaneforbund meget vel forstod min Grund. Det ærede Medlem sagde, at Hr. Petersen maatte rejse med den Besked til Aarhus til den Kongres, hvor Tjenestemændene skulde drøfte disse Masseopsigelser. Ja, men hvorledes rejste